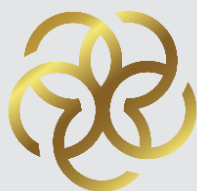

Oriental Business
and Innovation Center
Budapest Business School

ZÁRÓBESZÁMOLÓ

Selmeczi András György

Készült a Keleti Üzleti Akadémiai Központ (OBIC) hallgatói mobilitási programjának keretében

2018/2019 tavaszi félév

Záróbeszámoló

Selmeczi András György

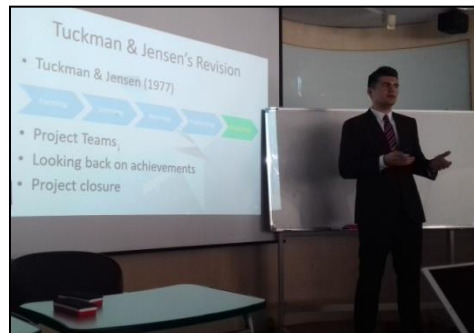
Vállalkozásfejlesztés mesterszak, Pénzügyi és Számviteli Kar

Az egyetem

A SolBridge International School of Business viszonylag új iskola – valamivel több mint egy évtizede alapították, és a Woosong University-hez tartozik. A japán és koreai nyelvórák kivételével angolul tanított tárgyakat biztosít a tanulóknak. Ennek köszönhetően számos különböző nemzetiségű diákkal együtt vettem részt az órákon, illetve a közösségi eseményeken. Meghatározóan ázsiai diákok választják ezt az iskolát teljes képzésben (illetve a tanárok is leginkább ázsiai országokból érkeznek), míg a cserediákok jellemzően másik földrészekről pályáznak. Barátságot kötöttem többek között: bangladesi, üzbég, kazah, kínai, vietnámi, kirgiz, holland, lengyel, mexikói, Egyesült Államok-beli, indonéz diákokkal, de a nemzetiségek listáját tudnám folytatni. Kifejezetten jó érzés volt azt látni, hogy mennyire különbözőek vagyunk (más a kultúránk, más az anyanyelvünk stb.), de ezek a különbségek mégis közelebb hoztak egymáshoz minket. Sok újat megtudtam más kultúrákról, egy-két kifejezést megtanultam a barátaim anyanyelvén, és rengetegen voltak kíváncsiak a mi szokásainkra, hagyományainkra, vagy arra is például, hogy az én anyanyelvem hogy hangzik, és melyik másik nyelvre hasonlít (többen is megjegyezték, hogy egyikre sem ☺).

Az iskolában csupán egyetlen típusú (üzleti) alapképzés teljesíthető, viszont a szakosodások, illetve ezek alapján a tantervek önálló kialakítása sokkal változatosabb. A mesterképzésen ezzel ellentétben két szak is választható: a Master of Business Administration (MBA – én ide tartoztam), illetve a Marketing. A szakosodás ezeknél a programoknál már kevésbé szerteágazó. Az alapképzéses diákok jellemzően hat kurzust teljesítenek félévenként, míg a mesteresek négyet. Ami számomra nagyon meglepő volt, az az, hogy nincs nyári, illetve téli szünet – ilyenkor is teljesíteniük kell 1-2 tárgyat,

Előadásom a Managerial Skills tárgyból

ha követik a mintatantervet. Én 3 üzleti tárgyat teljesítettem a 2019. tavaszi szemeszterben és egy koreai nyelvkurzust. Az első tárgyam a Managerial Skills volt, amit Kushal Sharma, nepáli professzor tartott. Őt mindenképpen ajánlanám vendégelőadónak meghívni a Budapesti Gazdasági Egyetemre, ugyanis az összes, a tanári hivatáshoz szükséges kvalitással rendelkezik: az általa tanított területeken hatalmas tudással rendelkezik, látszik az előadásmódján, hogy nagyon szeret tanítani (a hivatásának él), ezáltal minden órája izgalmas volt (átragadt a diákokra is a lendülete), a dolgozatokat gyakran még bőven az általa ígért idő előtt is kijavította, és bármikor fordulhattunk hozzá kérdésekkel, illetve tanácsért. Ennek a tárgynak a keretében rengeteget prezentáltunk, csoportos beadandókat készítettünk, és még egy, az utolsó óra témaköréhez kapcsolódó jelenetet is elő kellett adnunk csoportosan, a tanultak alapján. Másik felvett tárgyam a Management Information Systems volt, ahol egy koreai vendégelőadó mutatott nekünk jónéhány digitális újítást (pl. Blockchain, Big Data stb.). A harmadik tárgyam az Asian Case Workshop volt. Egy indonéz professzor tartotta, és olyan esettanulmányokat elemeztünk ezeken az órákon, amelyek különböző ázsiai cégekről szóltak (vagy nyugati multik terjeszkedéséről az ázsiai régióban). Ez az óra nem magáról az elmélet elsajátításáról szólt, hanem sokkal inkább a gyakorlatról, azaz az ázsiai üzleti kultúrába engedett betekintést. Ez a tárgy azért volt kiemelten fontos számomra, mert így nem csak Korea és Ázsia történelméről, szokásairól, és mindennapi életéről tudtam meg többet a kint töltött szemeszterem alatt, de az üzleti életéről is. A negyedik és egyben az utolsó tárgyam a koreai nyelvkurzus volt. Alapból is nagyon vonz az idegen nyelvek tanulása, de ott kifejezetten hatékony volt, hiszen konkrétan a mindennapokban is tudtuk fejleszteni a nyelvet. Bár fél év kevés egy nyelv elsajátítására, mégis jó pár alapkifejezést és

egyszerűbb mondatot megtanultam, és természetesen a karaktereket is már sokkal gyorsabban, magabiztosan tudtam kiolvasni. Azért is érdemes tanulni koreaiul annak, aki hosszabb ideig tartózkodik Dél-Koreában, mert jellemzően – ez főként vidéken van így – az emberek nem beszélnek angolul.

Az iskola épülete modern, jól felszerelt, és nagyon tiszta. A több mint 14 emeletes épületben a tantermeken és tárgyalótermeken kívül megtalálható könyvtár, ebédlők (egy elegánsabb, ahol jellemzően az iskola vendégei étkeztek, illetve egy, ahol a diákok), van uszoda, egy hatalmas tornaterem (ahol konditermi gépeket, pingpongasztalokat és kosárlabdapályát is találhatunk többek között), és több lift is. A tantermekben alapfelszerelés a projektor, a hangszóró, és a bluetooth-os szenzor. Ez utóbbit ugyan nem láttuk, viszont az órákon való részvételt úgy lehetett jelezni a diákoknak, hogy egy telefonos alkalmazáson belül rányomtunk az „attendance” gombra. Ezt csak akkor lehetett megtenni, ha valóban a tanteremben tartózkodtunk (vagy a közelében) az előbb említett bluetooth-os érzékelők segítségével.

Mindennapok Dél-Koreában, Daejeon-ban

A SolBridge egyetem **Daejeon városában** található, ami az 5. legnépesebb város Dél-Koreában 1,5 millió lakossal. Földrajzilag az ország közepén helyezkedik el (hosszúsági viszonylatban), közelebb a nyugati parthoz. Ez nekünk kifejezetten kedvező volt, ugyanis bármikor utaztunk Koreán belül, kevesebb mint 3 és fél óra alatt eljutottunk bárhová. Bár „csak” az 5. legnagyobb város, így sem marad el sokkal Budapesttől. A város két nagyobb részből áll: az északkeleti oldal, ami a belvárosi rész, illetve a délnyugati oldala, ahol többek között a SolBridge és a SolGeo kollégium is megtalálható. Míg a belvárosban hatalmas felhőkarcolók gondoskodnak arról, hogy nagyon kicsiknek érezzük magunkat, addig a délnyugati oldalon jellemzően a páremeletes épületek helyezkednek el nagyobb számban.

SolGeo

Bár a diákoknak lehetőségük van saját albérletben lakni, én a **SolGeo kollégiumban** laktam, ami kizárólag a SolBridge-en tanuló diákok számára van fenntartva. Minden hétköznapi iskolabuszok vittek el minket az egyetemre naponta, és több időpontban is indultak oda, illetve vissza is. Itt mindenkinek volt egy szobatársa, és arra is figyeltek, hogy a szobatársak más-más országokból származzanak, így is fokozva a diverzitást. Nekem például egy koreai fiú volt a szobatársam, aminek kifejezetten örültem, ugyanis így még többet tudtam meg a helyiek szokásairól (például azt is, hogy éjszaka tanulnak, és napközben alszanak ☺). A kollégiumban külföldiek számára szigorúnak tűnő szabályok vannak, például ellenkező neműek nem léphettek be a másik nem épületeibe, illetve 23 órakor (amennyiben előre nem jelentkezik ki az ember) mindenkinek a szobájában kellett tartózkodni, és leellenőrizték, hogy valóban ott vagyunk-e. Este 11 után már az épületből nem tudtunk kijönni, illetve már be sem jutottunk másnap reggel fél 6-ig. Európai szemmel nézve ez valóban túl szigorúnak tűnik, de elképzelhető, hogy voltak rossz tapasztalatok, amik újbóli előfordulását ezzel szándékoztak elkerülni, illetve a külföldi diákok biztonságáért felelve vezették be ezt a gyakorlatot.

Kalguksu

A koreai **gasztronómia** elképesztően színes. Számomra az egyik legérdekesebb újdonság az volt, hogy minden városnak van egy ételspecialitása. Daejeon-é a kalguksu leves. A „kal” kést jelent, míg a „guksu” tésztát – ezzel arra utalnak, hogy késsel felvágják a tésztát, és ezt teszik a levesbe. Ezen kívül kagylókat és egy-egy szelet uborkát tesznek bele, így bár nem egy összetett ételt kapunk, viszont annál finomabbat. Amikor először rendeltünk ilyen levest, az étteremben mondták, hogy legalább 3 főre tudnak készíteni (mi csak ketten mentünk az egyik barátommal). Ez egy szokatlan dolog az európaiaknak, de ott elég gyakran előfordult, hogy 2 vagy 3 főnyi ételt kellett minimum rendelni. Ki kellett tapasztalnom, hogy melyik éttermekben szolgálnak fel ételeket egy főre is, mert amikor egyedül mentem, akkor a lehetőségeim erősen megcsappantak. Bár pár helyen angol nyelvű menüket is lehet találni, a legtöbb helyen vagy csak koreaiul van írva az étlap, vagy az étel típusát (pl. levesek, főételek stb.) ugyan angolul kiírják, de a konkrét ételek nevét már csak hangul karakterekkel.

Ha diákéletről beszélünk, akkor a tanulás mellett legtöbbünknek elsők között a szórakozás jut eszünkbe. Természetesen erre is rengeteg lehetőség van Daejeon-ban. Bár legsűrűbben éttermekkel találkozunk az ember, a karaoke termek száma is nagyon magas. Ha az ember ellátogat

egy ilyen helyre, 3-10 fős csapatokkal (a termek nagyságától függően) tudnak egy terembe menni, énekelni. A legkisebb karaoke-s helyen is 6 szoba volt elérhető. A nyugati slágerek mellett a bátrabbak a koreai dalok éneklésével is megpróbálkozhatnak. Érdekesség, hogy bár a karaoke szót használják majdnem mindenhol a világon, a koreai nyelvben ez a „noraebang” (노래방). Az éneklésen kívül sok koreai és nem koreai fiatal is szeret alkoholos italokat fogyasztani. Viszont Koreában nem találoztunk kimondott kocsmával vagy bárral – legalábbis nem olyan formában, mint Magyarországon. Ugyanis ott mindenhol kötelező ételt is rendelni az italok mellé. Így a legtöbben éttermekben iszogatnak egy kiadósabb vacsora mellett (vagy kisebb helyeken rágcálnivalókat lehet rendelni helyette). A sör eléggé drága (megközelítőleg 1.000 forint, még a boltokban is!), viszont a koreai specialitás, a soju már jóval kedvezőbb áron is vehető (0,36 dl-es üveg kb. 250 forintra jön ki). Ez a rövidital ízben hasonlít a vodkára, viszont ez kevésbé erős: 17% az alkoholtartalma. Ezt lehet többféle ízesítésben is kérni, ezek még gyengébbek (általában 12% körüliek).

A sárga ülések az idősebb korosztálynak vannak fenntartva

A közlekedés az összes városban egységes. Már az első napokban vettünk egy úgynevezett T-money kártyát, amit tetszőleges összeggel feltöltve lehet a tömegközlekedésen használni. A buszra felszállva oda kell egy készülékhez érinteni a kártyát, és az levonta az utazás összegét. A metrónál pedig értelemszerűen a kapuknál kellett ugyanezt tenni. Egy utazás összege nagyjából 310 forintra jön ki. Ha átszáll az

ember egy másik tömegközlekedési járműre, akkor leszálláskor is hozzá kell érinteni az eszközhöz, így vagy ráfizetés nélkül, vagy egy nagyon minimális plusz összegért tud tovább utazni. Ez nagyon praktikus, ugyanis nem kell különböző jegy-/kártyatípusokat megvenni, hanem egyet lehet használni mindenhol. A városi közlekedésben 5-10 forintnyi eltérés fordult elő egy út árában különböző városokban.

Utazások

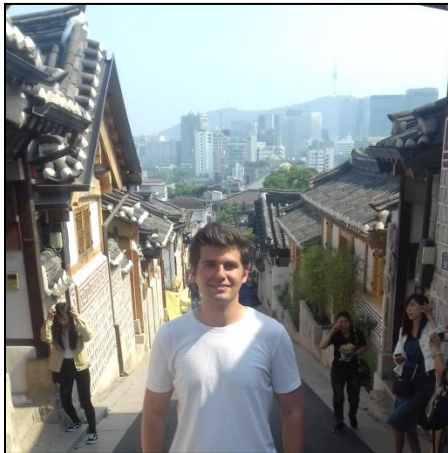
Az iskola, tekintettel arra, hogy a nemzetközi diákok aránya 70% körüli, rengeteg kirándulást szervez főleg nekünk, külföldieknek. Ráadásul mindezt nagyon kedvező áron: minden kirándulás 10.000 vonba, azaz körülbelül 2.500 forintba került. Ebben benne volt a buszút költsége és a belépők ára, illetve reggelit is biztosítottak a buszon. Mindegyik szemeszterben 4 különböző helyre szerveznek

kirándulást, így mindegyik hónapra jutott egy út. Jelentkezési sorrend alapján választják ki a diákokat – akik korán kapcsolnak és feliratkoztak, azok mehetnek. Én szerencsére mind a négy helyre eljutottam. Az első kirándulást Gangneung városába szervezték, ami híres a parkjáról, ahol tradicionális koreai épületek helyezkednek el egy hatalmas tér oldalain, illetve a gyönyörű (és elképesztően hosszú) strandjáról. A második alkalommal Yongin városába látogattunk el, ami nem messze helyezkedik el Szöultól. Itt az egész napot egy „falumúzeumban” (azaz skanzenben) töltöttük el, ahol például a Palota Ékköve című koreai történelmi televíziós sorozathoz is készítettek felvételeket. Itt közelebb kerültünk ahhoz, hogy hogyan is éltek a középkorban a koreaiak. A harmadik kirándulás Gyeongju-ba vezetett minket, ahol egy lélegzetelállító buddhista templomkomplexumot látogattunk meg. Annak is szemtanúi lehettünk, ahogy a buddhista szerzetesek

imádkoznak, illetve különböző rituálékba is betekinthettünk. A júniusi és egyben utolsó alkalommal a Nami-sziget volt a célpont, ahová komp vitt el minket a parttól. Érdekessége, hogy (turisztikai célból) úgy állítják be, mintha egy külön köztársaság lenne (Naminara Republic – nara=ország), és még saját pénzneme is van! Ezt a központi bankjukban lehet beszerezni – ami nem más, mint egy kis pénzváltó bódé. Elégé vicces volt számunkra. Itt kerékpárokat béreltünk, és körbetekertünk a partvonalon, így gyönyörködve a természetben. Láttunk különleges állatokat is (például struccokat), és rengeteg érdekes szobrot.

Az iskolai kirándulások mellett új barátaimmal egyénileg is szerveztünk utazásokat magunknak. Míg a SolBridge-dzsel 4 városban jártunk, magunktól 5 másik városba is eljutottunk (Daejeon-t nem számítva). Többnyire a nagyobb városokba utaztunk (Szöul,

Bukchon Hanok falu

Daegu, Busan, Incheon), de egy alkalommal egy kisebb városnál, Andongnál lévő falumúzeumba is ellátogattunk. Legtöbbször a helyi látványosságok kapták a főszerepet. Szöulban például nagyon pörgősre sikerült a kirándulás: az első alkalommal 3 nap alatt 18 különböző nevezetességet látogattam meg, és ez volt életem eddigi legjobb turisztikai élménye. Többek között elmentem a Bukchon Hanok faluba – amikor először láttam képet erről a helyről még itthon, akkor határoztam el véglegesen, hogy nekem ide el kell jönnöm. Már a kép is ilyen hatást

váltott ki belőlem, élőben pedig ezt hatványozottan éreztem. Ráadásul megtaláltam azt a pontot, ahonnan a legtöbb fotót készítették, ami még tovább fokozta az élményt (ha egyáltalán ezt lehet tovább fokozni). A látványosságok megtekintése mellett különböző eseményeken is részt vettünk. Ilyen volt például az utazásunk Daegu-ba, ahol a Lámpás Fesztivált épp akkor rendezték meg. Ilyenkor rengetegen gyűlnek össze egy stadionszerű területen, ahol az oldallépcsőkön elhelyezkedő emberek nézőként vesznek részt, míg azok, akik az aréna közepén (mint mi is), kaptak 4 emberenként egy lámpást, amit össze kellett szerelni, és a kívánságokat kellett ráírni. Ezt még

Lámpás fesztivál Daegu-ban

világosban tettük, míg magát a lámpásokat már este engedték fel egy hosszú show (tradicionális énekesek, dobosok, táncok, illetve beszédek) után. Az égboltot benépesítik a távolodva egyre apróbb fénypontok. Úgy nézett ki az égbolt, mintha milliányi csillag az emberekhez közel merészkedett volna. Lenyűgöző és megható látvány volt, ami alatt énekeltek is, így kiteljesítve az élményt.

Lezáró gondolatok

Köszönetet szeretnék mondani elsősorban a Budapesti Gazdasági Egyetemnek, valamint a Keleti Üzleti Akadémiai Központnak, a Magyar Nemzeti Banknak, és a SolBridge International School of Business-nek, hogy lehetővé tették számomra ezt a varázslatos szemesztert Dél-Koreában. Egy csodálatos múlttal és modern technológiával rendelkező, fantasztikus országgal tudtam így személyesen megismerkedni. Az élmények, amiket itt szereztem, életem végéig elkísérnek, és mindig jó érzés lesz visszagondolni arra, hogy mennyi új tudással, baráttal, és tapasztalattal gazdagodtam, és hány csodás helyre eljutottam.

Sokan kérdezik, hogy vissza fogok-e látogatni Dél-Koreába. Számomra csak az a kérdés, hogy mikor. A főnököm már jelezte felém, hogy nemsokára valakit küldenie kell egy rendszerimplementációra Dél-Koreába, és e csodálatos négy hónapom után, már teljesen biztos benne, hogy ki lesz az...

